

Bønn:

Herre, se til oss her nede, fri ditt folk fra syndens makt! Med din nåde vær til stede, kall oss ut til hellig vakt. Gjør oss skikket til å virke for din sak i bygd og by. Fyll med ånd og kraft din kirke, gjør den atter sterk og ny! (NoS.430)

Prekentekest: 1 Mos 1,27-31

Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem. Gud velsignet dem og sa til dem: "Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden og legg den under dere! Dere skal råde over fiskene i havet og fuglene under himmelen og alle dyr som det kryr av på jorden!" Og Gud sa: "Se, jeg gir dere alle planter som setter frø, så mange som det finnes på hele jorden, og alle trær som bærer frukt med frø i. De skal være til føde for dere. Og til alle dyr på jorden og alle fugler under himmelen og alt som kryper på jorden, alt som har livsånde i seg, gir jeg alle grønne planter til føde." Og det ble slik. Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt. Og det ble kveld, og det ble morgen, sjettede dag.

Vi starter denne prekenen med et blick tilbake helt til tidenes morgen. Til skapelsens siste arbeidsdag. Etter at alt stod ferdig, himmelen som vi kjenner med planeter og stjerner, skiftningen mellom dag og natt, og jorden med mylderet av planter og dyr. Da sa Gud: "La oss skape mennesker i vårt bilde, som et avbilde av oss!" Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, til mann og kvinne. Og Gud velsignet dem. Og Gud så på alt han hadde gjort, og se, det var overmåte godt.

Mye vann har rent i havet siden den gang. Idyllen er brutt. Vår hurtig omskiftende verden har forandret seg på mange måter. Blitt mer ugjestmild. Våre kår er andre. Først og fremst fordi vi jo lever utenfor Edens hage i verden slik den ble etter syndefallet. Ufullkommen og for mange et vanskelig sted å være. Vår tid er travel. Mange farer mellom jobb og fritid i et voldsomt tempo. Nettopp derfor er det viktig å stanse opp og kjenne etter; hva har livet gjort med meg? Og du som har mer enn nok av tid, og har tenkt, ... tror du ennå på Guds velsignelse i ditt liv? Når du ser tilbake, ser du da spor av Guds godhet, han som velsignet menneskene han skapte?

For noen er velsignelsen, om ikke tomme ord, så uforståelige ord, i høyden en lykkeønsking i likhet med; ha det bra og måtte det gå deg vel. Andre tar imot Herrens velsignelse med hele seg fordi de har erfart at Gud er god og har en lengsel etter å erfare mer av Guds godhet, mer av Guds kjærlighet. Helt fra skapelsen av har mennesker fått erfare Guds velsignelse, ikke som fromme ønsker, men som livets realiteter, ja, også som det mest dyrebare livet har å by på. Alle husker vi vel dramaet mellom Jakob og Esau om Isaks velsignelse, og Esaus høye og hjerteskjærende skrik da han forstod at velsignelsen gikk ham forbi. Hans bror Jakob fôr av med den. Han visste da at han mistet de godene og den erfaringen som velsignelsen skulle skape i hans liv. Og det var det mest dyrebare. Det visste han.

Fra år tilbake var det vanlig å hilse hverandre med Guds fred når man kom inn i et hjem. Hilsenen brakte med seg en virkelighet vi i vår tid dessverre ofte har oversett. Da Jesus sendte ut sytti disipler i sitt navn, sa han til dem: "Når dere kommer inn i et hus, skal dere si: Fred være med dette hjem! Om han som bor der, vil ta imot fred, skal freden dere kommer med hvile over ham. Hvis ikke, skal den vende tilbake til dere selv." Det var derfor ikke tomme ord disiplene kom med. Guds fred skulle tvert imot fylle tomheten i menneskenes liv. Og Gud selv skulle skape fred i hjemmet, fred mellom mennesker og fred

med Gud. Hvis ikke freden ble tatt imot, vendte freden tilbake til den som uttalte ordene.

Virkningen kom ikke fra personen som sa ordene. Velsignelsen kommer alltid fra Gud, han som i skapelsen sa, og det ble til, jord og himmel, dyr og mennesker. Slik også med velsignelsen; den er Guds skaperord, Guds godhet i handling. Gud vil velsigne. Derfor velsignet han mann og kvinne på skapelsens sjette dag. Derfor sendte Jesus ut de sytti med velsignelsen og Guds fred. Som Isak velsignet Jakob og Jakob velsignet Josef og hans sønner, kan det mennesket som har tatt imot Guds velsignelse i sitt liv, føre velsignelsen videre. Derfor lyder også velsignelsen i hver Gudstjeneste verden over i dag. Gjennom velsignelsen bevarer Gud sitt folk og gjør sin nåde lysende synlig, han vender sitt ansikt til oss med fred.

Hva så med dine mange drømmene fra år tilbake, fremtidshåpet, så mange tanker om hva livet skulle føre med seg. Hva har det blitt til? Har du søkt Guds velsignelse i ditt liv, og er du i stand til å se Guds velsignelse i dag? I gammeltestamentlig tid hadde velsignelsen sine tydelige ytre kjennetegn. Ofte forbundet med mange barn og store avlinger. Men velsignelsen innebar også åndelige gaver. Først og fremst et nært og fortrolig fellesskap med Gud, en å henvende seg til i nød og fare, en å regne med under livets skiftende forhold.

Ofte kunne livet innebære skuffelser. Det gikk ikke som en tenkte og håpet. Det ble hungersnød for Jakob, sykdom og ruin for Job, og fengsel for Silas og Paulus. Og alle spørsmålene: Hvorfor Herre, hvorfor? Hvorfor oppdrar Herren med kors og trengsel for sitt navns skyld? Og du som har opplevd skuffelser i livet. Hvorfor gikk det ikke som du hadde håpet og bedt om?

Noen ganger kan man i ettertid se; det var nok til det beste at det gikk som det gikk. Andre ganger står kanskje det store spørsmålsteget der like klart og tydelig i dag som den gangen. Da kan det være vanskelig å forstå; hvor var du Gud da jeg trengte deg som mest! Gud gir heldigvis innenfor sin velsignelse også rom for fortvilte rop og klage. Det er mer i verden enn Guds velsignelse. Vi lever på en jord som også er under forbannelse fordi menneskene brøt med Gud. Det hører med til våre kår som bor her. Likevel, den som vil følge hans vei har han sagt han vil møte med nåde og velsignelse.

Uansett, den som har Guds velsignelse har en åndelig virkelighet som utenforstående ikke kan forstå. Når Gud velsigner mennesker skaper han kontakt. Som Gud var nær da de første menneskene ble velsignet, er Gud nær også i dag når han lar sitt ansikt lyse over deg og være deg nådig, når han løfter sitt åsyn på deg og gir deg fred.

Den gang synlig til stede og nær, nå i dag usynlig, men like så nær. Der Gud kommer nær kommer han med liv. Det er en del av velsignelsen. For israelfolket betydde det at Gud ville beskytte dem på deres ferd fra fangenskap i Egypt, gjennom ørkenens farer, og like frem til det lovede land der det skulle flyte over av melk og honning.

Slik også for oss som har møtt Jesus. Som den største av alle velsignelser vil han føre sine disipler gjennom livet og frem til det fullendte Guds rike, og der møte oss ansikt til ansikt. I det landet er det ikke mer død. I det landet er det ikke mer sorg og tårer. I det landet er Guds fred fullkomment til stede. Velsignelsen dekker et mangfold av Guds godhet. Fremfor alt tar den sikte på

å føre mennesker inn i et personlig samfunn og livsfelleskap med Gud. Til fellesskap med Gud, bygd på kjærlighet og tillit, ble vi skapt. Trolig hører det med til selve Gud-billedligheten.

Siden syndefallet har alle mennesker blitt født utenfor Eden, utenfor fellesskapet med Gud. I dåpen tok Gud oss inn i sitt rike for Jesu skyld, født på nytt av vann og Ånd. I Efeserbrevets første kapittel står det at vi i Jesus Kristus har vi blitt velsignet med all Åndens velsignelse i himmelen. Med andre ord; følger vi Jesus så har vi alle hans velsignelse helt og fullt. Her er det ikke noe A og B medlemskap. Her blir ikke "superåndelige" favorisert fremfor vanlige kristne. Bibelen forteller oss at Gud har omsorg, han vet hva vi trenger. Her er hans målestokk den riktige, og velsignelsen kan derfor ikke leses av i avisenes offentliggjorte skattelikningsoversikt over høyest inntekt og formue.

Gud skapte oss til fellesskap med seg selv. Det ligger i velsignelsen. Men vi ble også skapt til fellesskap med hverandre. Gud sa ja til kjønnsidentitet, ja til seksualitet, ja til tiltrekning mellom mann og kvinne. I vår ufullkomne verden har mye blitt ødelagt og misbrukt. Det kjenner vi alle til. Men fra begynnelsen av var det ikke slik. Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt. Han skapte oss med seksualitet og tiltrekning, med latter og sang, med gode følelser for hverandre. Ikke for at vi skulle bygge et skall rundt oss av avstand og kulde og være oss selv nok.

Å være skapt til fellesskap betyr at vi skal våge å avkle oss skallet, avkle oss det perfekte ytre som skaper avstand, og ikle oss kjærligheten som bygger fellesskap. Til det er vi kalt av Gud. Han sa ja til fellesskapet, og ja til å leve som mann og kvinne innen hans velsignede ordninger. Vi er skapt til å høre til hverandre. Det kan være risikabelt, i ekteskapet så vel som i menigheten. Vi er sårbare, overlevert på godt og vondt til hverandre. Derfor har hver og en av oss også et stort ansvar. Vi trenger alle støtte og oppmuntring. Vi trenger å bli sett, bli lagt merke til og få bekreftelse på hvem vi er. For Gud er vi uendelig verdifulle, er vi det også for hverandre?

I dag er nattverdbordet dekket. "Velsignelsens beger," skriver Paulus, "som vi velsigner, gir det oss ikke del i Kristi blod? Brødet som vi bryter, gir det oss ikke del i Kristi legeme? Fordi det er ett brød, er vi alle ett legeme." (1 Kor 10,16f.) Det er fellesskapets måltid. Det betyr fellesskap med Jesus, men også fellesskap med hverandre. Ingen kan ha fellesskap med Jesus uten også med hverandre. Hans kirke er ett legeme der vi alle hører sammen og har vår plass til fellesskapets beste. Du er velkommen inn under hans velsignelse.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.